

EL MICALET
GALÀCTIC

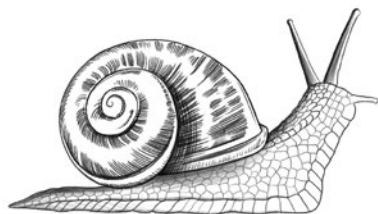
La xica que escrivía als arbres

Carles Cano

Il·lustracions d'Alba López

bromera

Com començà tot

Aquesta és la història d'una xica de rossos, arrissats i... m'encantaria escriure rodanxons cabells per a continuar amb les erres; però no, rodanxó pot ser un os, un hipopòtam o una persona, però no els cabells d'una xica, així que deixem-ho en rossos i arrissats. Bé, aquesta xica, quasi una xiqueta, ja que acabava de complir els catorze, de rossos cabells es deia Cristina. Això no és important, ja que ben bé podia haver-se dit Laura, Júlia o Adelina; però no, es deia Cristina i el que sí que és important és que tenia una curiosa afició: escriure. Però no whatsapps, tuits, missatges i bajanades d'aquestes, no. Escrivia. Un diari, poemes, impressions, cabòries i fins i tot contes. Els seus companys de classe la consideraven una *friquí*: I ara!, qui escriu poemes? Tots, excepte Christian, que també

escrivia i amb qui de tant en tant s'intercanviava algun escrit.

A més d'això de l'escriptura, o justament per aquest motiu, tenia una imaginació desbordant, alimentada en gran mesura per les històries fascinants que el seu avi per part de pare li contava. El cap, aquell que estava just davall de la daurada cabellera (on havia d'estar si no?), el tenia ple de pardals. De fet, si t'acostaves molt a ella, quasi es podia escoltar la piuladissa de l'aviram que feia niu en el seu cabet. Això, que sembla fútil, en realitat sí que té importància, perquè, encara que ja us he dit que escrivia, era tan despistada que moltes vegades se li oblidava el paper per a escriure i aleshores havia de buscar altres suports per a immortalitzar els seus textos: tovallons de paper dels bars, la mà, les portadelles dels llibres, el braç de Christian...

Una altra cosa que no us he dit és que, a ella, on li agradava escriure era als parcs, perquè allà sempre trobava personatges i situacions que podia aprofitar per als seus escrits. Una mania com una altra qualsevol; els escriptors en tenen moltes.

La primera vegada que li va passar això d'oblidar-se del paper, ho va solucionar escrivint amb un pal en terra. Començà a escriure una història que parlava d'una iaia que pretenia contar-los un conte al seu net i a uns xiquets que jugaven al parc. Però ningú li feia ni cas, estaven més interessats a botar pels bancs, perseguir els gats i enfilarse als arbres. Fins que la iaia,

que se les sabia totes, es va posar a contar el conte a un colom a qui havia convençut, amb un poc de pa, que es quedara allà a prop. Al principi, els xiquets van pensar que s'havia tornat boja i seguiren a la seua sense fer-ne cas, botant com felins; però en veure que ella continuava parlant i que el colom no es movia d'allà, acabà per picar-los el cuquet de la curiositat i s'hi van acostar. Aquella iaia teixia les històries com qui teixeix una teranyina, perquè, a poc a poc, tots els xiquets quedaren enredats en el relat.

La velleta, a més, incorporava situacions i personatges que, curiosament, tenien a veure o s'assemblaven molt a aquells xiquets. A la fi, ho havia aconseguit, allà estaven tots, cul a terra, embrutant-se els pantalons, bocabadats i ficats de ple al conte. En realitat, la iaia era un transsumpte d'ella mateixa que, de tant en tant, feia de cangur d'una veïna separada que vivia al mateix replà, porta amb porta, i tenia un parell de bessons entremaliats de sis anys. Amb l'única cosa que s'aquieta ven aquells galifardeus era amb els contes que ella els contava, sovint inventats sobre la marxa.

El relat s'havia quedat ací, en la descripció de com havia fet la iaia per a reunir-los a tots, perquè just quan anava a començar a contar la història que desgranava, la mare de Cristina la va cridar per a tornar a casa i fer els deures.

L'endemà tornà al parc, disposada a continuar el conte de la iaia. Tenia unes quantes bones idees. Però

justament aquella nit havia plogut un poc, també havia passat el jardiner amb el rastell, un muntó de passejants havien xafat sense mirament el que havia escrit i, per si encara era poc, un gos havia fet allà mateix una d'aquestes coses marrons que fan tan mala olor. Una caguerada, parlant clar i ras, i el porc del seu amo no s'havia dignat a arregar-la, així que va desistir de prosseguir el conte. Clar que podia tornar-lo a escriure i reprendre'l on s'havia quedat, però no li abellia continuar amb aquella història que veia coronada per una ensaïmada pudenta. Aleshores, què podia fer? S'havia tornat a deixar els fulls perquè pensava continuar en terra, però no havia previst allò.

Va decidir que el millor seria buscar algun lloc on no arribaren els passejants, els jardiners i, sobretot, els gossos. Necessitava un lloc elevat, però no un qualsevol. Per exemple, no podia escriure en un núvol. Va rascar-se la barbeta com feia son pare quan estava molt concentrat i, de seguida, trobà la solució: Clar! No havia dut fulls, però estaven les fulles dels arbres! Com no se li havia acudit abans! Si estava clar: fulls, fulles. I davant dels seus nassos! Curiosament, portava un retolador que li subjectava els cabells, com havia vist que feia sa mare, que era arquitecta, amb els llapis. Era bona grimpadora i pensà que dalt dels arbres tenia un bon lloc per a escriure les seues històries sense que ningú li les fera malbé, malgrat que encara no tenia ni idea del que escriuria.

Com un esquirol, es va enfil·lar a un plàtan d'ombra, un d'aquests arbres majestuosos amb unes fulles que semblen mans esteses i un tronc de camuflatge. A mesura que s'enfilava, es va adonar que hi havia un rastre de caragol que pujava pel tronc i que arribava fins a una fulla, on es perdia. Això li va donar una idea.

Història del caragol

Hi havia una vegada un caragol de parc que volia sopar una bona fulla fresca que havia albirat des de terra; així que, sabent que tenia camí per davant, ben matinet, començà a ascendir pel tronc d'aquell arbre. Al migdia ja havia arribat al primer entreforc i decidí descansar un poc amagant el cos a la closca. Tingué sort, ja que mentre descansava, va ploure una mica i això li permeté, en despertar, esmunyir-se molt més ràpid cap a aquella abellidora fulla. Va arribar fins a ella a mitjan vesprada, abans del que havia previst, i li va declarar el seu amor clavant-li un bon mos. A la fulla, aquell mos li va fer moltes cosquerelles, tantes que esclafí a riure embogidament. Les fulles esclafeixen a riure agitant-se; el caragol, que no estava preparat per a tanta agitació, va caure a terra. Fiuuuuuuu! Plop! Va aterrar justament en una caca de gos. Agggghh!!! Quin fàstic!, va pensar. I ho haguera cridat, si fora una cosa que pogueren fer els caragols. Estava tan enfadat! Immediatament, però, es va adonar que si no haguera sigut per aquell excrement, s'hauria colpejat contra terra i, molt probablement, s'hauria trencat la closca. En aquests moments ja estaria en la panxa d'algun pardal. Totes les fulles de l'arbre s'agitaven sense parar malgrat que no corria ni un bri d'aire, reien de veure on havia aterrat el caragol! Però ell, tot digne i fins al capdamunt d'aquella

matèria apegalosa, va anar corrent (com corren els caragols, clar) fins a un toll d'aigua a rentar-se.

Tant s'agitaven les fulles que una d'elles, precisament aquella que ell havia triat, acabà soltant-se de la branca i en caure anà a parar al costat del toll d'aigua. «Després de tot ha pagat la pena», es va dir el caragol mentre un somriure burleta li il·luminava la cara.

Cristina hagué de parar ací, perquè malgrat que havia fet una lletra diminuta, en la fulla ja no cabia ni una paraula i, a més, li semblava que aquell somriure burleta tancava bé la història. D'altra banda, no se li acudia què més contar d'aquell caragol. Així que va baixar de l'arbre abans que la descobrira sa mare i l'esbroncara. Satisfeta, i considerant que havia de contar-los aquella història als bessons, enfilà cap a casa.

Hi havia una cosa que ella no havia previst, i és que aquella fulla, en arribar la tardor, acabaria caient. I el cas és que amb ella va passar una història curiosa.

L'home que passejava

Un home que passejava pel parc va xafar una tifa de gos. No, no era la del caragol, aquella ja feia molt de temps que s'havia desintegrat. Era una altra, bastant fresca, que un espavilat, potser el mateix que no havia arreplegat aquella que li havia impedit a Cristina continuar amb la història de l'àvia narradora, tampoc havia arreplegat. Mirà cap al cel, tancà els ulls i els punys amb ràbia i maleí cap endins aquell tros de brètol que havia deixat aquest regalet.

Després d'això, es dedicà a veure com s'ho podria fer per a llevar-se-la de la sola de la sabata, ja que tenia una reunió de treball important i allò, aquella pudor que pujava, ho malbarataria tot. De manera que rascà la sabata sobre l'herba i per terra. Però era un d'aquests excrements apegalosos i no acabava d'anar-se'n del tot. Quina pudor que feia! Vencent la repulsió, va agafar un grapat de fulles de terra i ja s'anava a fregar la sola quan va veure que algú havia escrit en una de les fulles. «Que curios», pensà. Amb les altres es va netejar tan bé com va poder. Tot i que estava a punt d'anar-se'n, la curiositat el va vèncer i el va fer seure en un banc a llegir aquella fulla escrita. La història del caragol el va fer somriure. Es va guardar la fulla a l'agenda de negocis i continuà caminant, un poc més alegre, cap a la reunió de treball. Només eixir del parc, va trobar un home major a la vorera que mirava alternativament cap amunt i cap avall, passejava la vista des d'un determinat balcó fins a la vorera on hi havia un cossiòl trencat que feia tota la pinta d'haver caigut des d'un quart pis.

Es va quedar mirant el vell, el cossiòl, i li preguntà:

—Quan ha caigut, aquesta planta?

—Farà un parell de minuts —va contestar l'home que feia gimnàstica de coll.

—Ostres! Dos minuts! Més o menys el temps que he tardat a seure i llegir eixa fulla.

—Quina fulla?

—No res, coses meues.

Se'n va anar d'allà tot devanit i pensant que tenien raó aquells que deien que xafar una caca donava bona sort. A més, per acabar-ho d'adobar, a la reunió, que es feia eterna, per alleugerir-la una miqueta i com venia al cas, ja que podia relacionar-ho perfectament amb el que estaven tractant, va contar la història del caragol i la seua pròpia en

xafar aquell *regalet* de gos. En l'empresa, que travessaven un moment difícil, allò els va fer reflexionar, ja que també havien «xafat una tifa» en apostar per un producte que havia sigut tot un fracàs i pensaren que potser aquest xicotet desastre els havia salvat d'una cosa molt pitjor. Quina casualitat, com són les coses, que sí que havia sigut així, ja que unes setmanes més tard, la gran empresa multinacional que els havia venut el producte fracassat i que pretenia embarcar-los en una aventura molt més gran que, segons deien, els posaria en el mapa, va anar a pacte, es va arruïnar, arrossegant amb ells totes les empreses que hi havien confiat. Quan els seus caps s'assabentaren del que havia passat, l'ascendiren de categoria i li apujaren el sou. Amb aquella història i sense saber-ho, ell els havia deslliurat de la ruïna.